

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Krupíčkové a soudců Davida Hipšra a Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **R. P.**, zastoupen Mgr. Aramem Sargsyanem, advokátem se sídlem Národní 58/32, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha 1, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: D. Č., zastoupen JUDr. Tomášem Opletalem, advokátem se sídlem Dlouhá 714/36, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2023, č. j. 17 A 33/2022-81,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 2. 2022, č. j. MHMP 156815/2022, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ze dne 8. 6. 2021, č. j. 10468/2021/OVDŽP, kterým Úřad městské části Praha 16 (dále též „stavební úřad“) na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení (dále též „stavebník“) podle § 129 odst. 2 a 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve spojení s § 92 a § 115 téhož zákona, dodatečně povolil stavbu „*Novostavba objektu individuálního bydlení v Praze – Velké Chuchli, na parc. č. X v k. ú. V.*“ (dříve „*stavba pro bydlení C.080, typ 3B*“), a to za podmínek uvedených v rozhodnutí. Stavební úřad projednával danou stavbu znovu poté, co žalovaný k odvolání žalobce zrušil rozhodnutím ze dne 26. 1. 2021 jeho předchozí rozhodnutí o dodatečném povolení změn stavby pro bydlení C.080, typ 3B. Podle zrušujícího rozhodnutí žalovaného

se natolik změnily parametry stavby původně povolené rozhodnutím ze dne 22. 8. 2011, že nelze považovat jako nepovolené pouze stavebním úřadem označené změny. Žalovaný proto zavázal stavební úřad k tomu, aby projednal stavbu jako celek. Žalobce v novém řízení k výzvě stavebního úřadu upřesnil svou žádost tak, že žádá o dodatečné povolení celé stavby domu.

II.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Nepřisvědčil žalobci, že bylo povinností stavebního úřadu rozhodnout o změně žádosti podle § 41 odst. 8 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. K tomu citoval rozsudek ze dne 15. 12. 2021, č. j. 6 As 206/2021-47, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že postup dle uvedeného ustanovení nemá místo tam, kde dochází k obsahové úpravě žádosti na výzvu správního orgánu a že dílčí zásahy do projektové dokumentace v územním řízení lze akceptovat ve světle základních zásad správního řízení, zejména zásady vstřícnosti, a to tehdy, pokud vstřícnost vůči jednomu nejde na úkor procesních práv ostatních účastníků řízení. Městský soud připomněl, že účelem předmětného ustanovení je zajistit, aby měli všichni účastníci řízení přehled o předmětu správního řízení a mohli hájit svá práva. V projednávaném případě stavební úřad na základě závazného právního názoru žalovaného vyzval stavebníka k upřesnění žádosti o dodatečné povolení stavby a k doložení dalších podkladů. Stavebník reagoval podáním, v němž upřesnil, že žádá o dodatečné povolení celé stavby a předložil požadované dokumenty. Stavební úřad následně vydal oznámení o pokračování řízení o dodatečném povolení stavby a pozvání k ústnímu jednání, ve kterém upozornil na doplnění žádosti stavebníka. Toto oznámení obsahuje relativně podrobný popis druhu a účelu dodatečně povolované stavby. Současně byli účastníci poučeni o možnosti nahlédnout do podkladů rozhodnutí a o tom, že námitky a popřípadě důkazy mohou uplatnit nejpozději při ústním jednání. Žalobce poté námitky uplatnil. S ohledem na závěry rozsudku č. j. 6 As 206/2021-47 proto nelze tomuto žalobnímu bodu vyhovět. Stavebník jednak přistoupil k doplnění své žádosti na výzvu stavebního úřadu, avšak především nemohl být žalobce postupem stavebního úřadu jakkoliv dotčen na svých právech. Stavební úřad jej informoval o doplnění žádosti stavebníka a poučil o jeho procesních právech, tato ostatně žalobce využil.

[3] Městský soud nepřisvědčil ani námitce, že došlo ke zkrácení procesních práv žalobce z důvodu neodročení ústního jednání. Konstatoval, že omluva jeho zástupce z řádně nařízeného a oznámeného ústního jednání nebyla řádná a včasná. Navíc se jednání zúčastnil jeho substitut, což udělená plná moc připouštěla. Ten do spisu ostatně již dříve nahlížel a při ústním jednání vznesl i věcné námitky. Žalobce dále nijak nekonkretizoval, v čem spatřoval nesoulad předmětné stavby s projektovou dokumentací. Nebylo proto důvodu přistoupit během ústního jednání k přeměření stavby, zvláště za situace, kdy proběhlo geodetické zaměření stavby, a zjištěné rozměry odpovídají projektové dokumentaci. V obecné poloze zůstala také námitka rozporu architektonického řešení stavby s urbanistickým charakterem území. Žalobce ani nereagoval na její vypořádání správními orgány, které se touto otázkou podrobně zabývaly. Podle městského soudu v projednávaném případě nedojde rovněž k imisím pohledem a zásahu do soukromí žalobce či k nepřiměřenému zastínění pozemku žalobce nad míru přiměřenou místním poměrům. Městský soud se ztotožnil i se závěrem žalovaného o použitelnosti závazného stanoviska odboru územního rozvoje. Uvedl, že

pokračování

stanovisko posuzovalo stavbu jako celek, nikoliv pouze měněné části. Nebyl tak dán důvod k vydání nového závazného stanoviska. Městský soud dodal, že se nezabýval námitkou, dle níž stavba není v souladu s pražskými stavebními předpisy, pro její obecnost a neodůvodněnost.

III.

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu uvedeného pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Za stěžejní vadu řízení považuje skutečnost, že stavebník změnil obsah své žádosti a rozšířil ji tak, že nově požadoval povolení změny celé stavby, aniž by požádal o povolení změny obsahu své žádosti. Stavební úřad tedy bez jakéhokoliv formálního úkonu změnil předmět řízení, což je v rozporu s § 41 odst. 8 správního řádu. Městský soud došel k závěru, že aplikace uvedeného ustanovení není namístě, jelikož stavebníka k doplnění žádosti vyzval sám stavební úřad. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 206/2021-47. Ten však na danou věc nedopadá. Na rozdíl od tam řešené věci jde v projednávaném případě o rozšíření žádosti stavebníka a její změny v podstatném rozsahu. Namísto dodatečného povolení změny stavby byla následně dodatečně povolována stavba celá. Sám žalovaný ve zrušujícím rozhodnutí uvedl, že se natolik změnily parametry původně povolené stavby, že jako nepovolené nelze považovat jen stavebním úřadem označené změny, ale je třeba projednat celou stavbu. Předmět řízení o dodatečném povolení stavby se tedy zásadně změnil a rozšířil. Nelze rovněž přehlížet, že dodatečnému povolení stavby předcházelo nařízení jejího odstranění. Jelikož je řízení o dodatečném povolení stavby ve vztahu k řízení o odstranění stavby řízením akcesorickým, je třeba zachovat totožnost předmětu obou řízení. To se v projednávané věci nestalo. Stavební úřad měl proto jednak rozhodnout o změně žádosti stavebníka dle § 41 odst. 8 správního řádu, ale současně měl nejdříve zahájit řízení o odstranění celé stavby. Řízení o dodatečném povolení stavby tak nemá oporu v předcházejícím řízení o odstranění stavby, a toto řízení nemůže být ani vedeno. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje zrušit rozsudek městského soudu i obě rozhodnutí správních orgánů.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Zdůraznil, že stavební úřad vyzval stavebníka v souladu se závazným právním názorem k upřesnění předmětu řízení. Účastníci řízení byli při oznámení pokračování řízení vyrozuměni o tom, že stavebník upřesnil svou žádost tak, že žádal o dodatečné povolení celé stavby. Byla jim poskytnuta možnost se k předmětu řízení vyjádřit a seznámit se s doplněním spisu. Ustanovení § 41 odst. 8 správního řádu nevyžaduje vydání rozhodnutí ve věci změny obsahu podání. Byl rovněž naplněn smysl daného ustanovení, neboť stavební úřad akceptoval rozšíření předmětu řízení. Skutečnost, že o tom nebylo formálně rozhodnuto, nemá žádný vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci. Není zřejmé, že by daným postupem byla jakkoliv zkrácena práva účastníků či zasaženo do jejich majetkové sféry. Z rozsudku č. j. 6 As 206/2021-47 je podstatný závěr, že účelem postupu dle § 41 odst. 8 správního řádu je zajistit, aby měli všichni účastníci řízení přehled o předmětu řízení a mohli hájit svá práva. Tento smysl byl v posuzované věci naplněn.

Žalovaný dodal, že v žalobě stěžovatel nenamítat absenci řízení o odstranění celé stavby. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[6] Stavebník se ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve obsáhle zabýval důvody, pro které se domnívá, že stěžovatel vůči němu postupuje šikanózně, a že jeho postup naplňuje znaky zneužití práva. Ke kasačním námitkám uvedl, že se ztotožňuje s posouzením správních orgánů a městského soudu. Zdůraznil, že součástí původní projektové dokumentace byl vždy objekt jako celek, nikoliv pouze měněné části. Při její aktualizaci nebyly měněny rozměry stavby ani její umístění na pozemku. Obsahově ani věcně tak nedošlo k rozšíření žádosti, ale pouze k vyjasnění a odstranění jejích vad ve spojení s předloženou projektovou dokumentací. Stěžovatel zároveň měl právo se k žádosti stavebníka vyjadřovat, což opakovaně činil a předkládal různé námitky. Nebyl tak nijak zkrácen na svých právech, což konkrétně ani netvrdil. Stavebník navrhl, aby Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřipustnou, případně aby ji zamítl jako nedůvodnou. Zároveň navrhl, aby mu soud přiznal náhradu nákladů řízení z důvodu šikanózního výkonu práva stěžovatelem.

[7] Stěžovatel v replice ze dne 6. 6. 2024 v reakci na vyjádření žalovaného uvedl, že pro povolení změny obsahu podání ve smyslu § 41 odst. 8 správního řádu je stanovena forma usnesení. Dodal, že postupem stavebního úřadu bylo zasaženo do jeho práv, která nemohl řádně hájit od počátku řízení. Pokud by tak býval mohl činit, k dodatečnému povolení celé stavby by nedošlo, a to předně s ohledem na rozměry stavby, zejména změnu jejího půdorysu a výšky. Pokud by probíhalo řádné řízení o dodatečném povolení stavby jako celku, pak by stavebník musel doložit i řadu dalších podkladů, např. studii oslunění. To, že na základě změny žádosti došlo k dodatečnému povolení stavby, nedokládá, že nezákonnost postupu neměla žádný věcný dopad na řízení o dodatečném povolení stavby. K tomu dodal, že stavba je s ohledem na její rozměry a výšku v rozporu s urbanistickým charakterem území. Vyjádřil se rovněž k vyjádření stavebníka. Odmítl, že by jeho jednání bylo šikanózní. Toliko opakovaně úspěšně hájil svá práva. Dále zopakoval, že řízení podle něj bylo stíženo zásadní vadou, neboť stavební úřad nepostupoval v souladu s § 41 odst. 8 správního řádu.

[8] Stavebník ve svém vyjádření k replice stěžovatele ze dne 18. 6. 2024 konstatoval, že tvrzení stěžovatele a jím předložené nákresy jsou v rozporu s tím, co je součástí projektové dokumentace, která je předmětem povolení. Odkázal na projektovou dokumentaci, geodetické zaměření a situaci širších vztahů, které jsou součástí správního spisu.

V.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Stěžovatel učinil předmětem kasační stížnosti otázku, zda se stavební úřad dopustil vady řízení s vlivem na zákonnost vydaného rozhodnutí, pokud projednal stavbu jako celek, ačkoliv stavebník v souladu s § 41 odst. 8 správního řádu nepožádal o změnu obsahu své

pokračování

původní žádosti o dodatečné povolení stavby ze dne 4. 7. 2019 (podané v návaznosti na zahájení řízení o odstranění nepovolené stavby) a stavební úřad o žádné takové změně formálně nerozhodl.

[12] Dle § 41 odst. 8 správního řádu *požádat o povolení změny obsahu podání účastník může pouze do vydání rozhodnutí (§ 71). Správní orgán může povolit zpětvzetí nebo změnu obsahu podání jen v případě, že podateli brozí vážná újma; tím není dotčeno ustanovení § 45 odst. 4. Ustanovení odstavců 2 až 4, 6 a 7 platí obdobně.*

[13] Nejvyšší správní soud na tomto místě stručně zopakuje relevantní okolnosti vyplývající ze správního spisu. Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 1. 2021, č. j. MHMP 1934688/2020, zrušil k odvolání stěžovatele rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 06264/2020/OVDŽP, kterým byly k žádosti stavebníka dodatečně povoleny změny stavby nazvané „stavba pro bydlení C.080, typ 3B“ Praha – Velká Chuchle na pozemku parc. č. X v k. ú. V. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný konstatoval, že předmětem dodatečného povolení jsou změny stavby, která byla původně povolena jako rodinný dům, typová vila 3B, neboť stavebník tuto stavbu rozestavěl v rozporu s povolením ze dne 22. 8. 2011. Za zásadní pro své rozhodnutí přitom považoval určení, zda se s ohledem na rozsah a charakter provedených změn stavby jedná o záměr, který je změnou původně povolené stavby (jak jej posoudil stavební úřad v rozhodnutí ze dne 16. 6. 2020), nebo zda se jedná o stavbu jinou (novou), než jaká byla původně povolena, která by měla být komplexně posouzena. Poté porovnal popis stavby a její umístění v původním stavebním povolení ze dne 22. 8. 2011 se záměrem předloženým stavebníkem v řízení o dodatečném povolení stavby a konstatoval, že v důsledku tzv. nepovoleně provedených změn stavby se natolik změnily parametry původně povolené stavby, že jako nepovolené nelze považovat jen stavebním úřadem označené změny, ale je třeba v režimu § 129 stavebního zákona projednat celou stavbu. Žalovaný proto uložil stavebnímu úřadu, aby jako nepovolenou považoval celou stavbu domu a v případě podání žádosti o dodatečné povolení celé stavby domu vedl následně řízení o jejím dodatečném povolení. Stavební úřad následně vyzval stavebníka výzvou ze dne 12. 4. 2021 k upřesnění jeho žádosti ze dne 4. 7. 2019 o dodatečné povolení stavby a dále k doložení dalších podkladů (mj. projektové dokumentace, geometrického plánu stavby nebo dokladu o vytyčení stavby). Na uvedenou výzvu reagoval stavebník podáním ze dne 26. 4. 2021, ve kterém upřesnil, že žádá o dodatečné povolení celé stavby, a předložil stavebním úřadem požadované dokumenty. Následně stavební úřad vydal „Oznámení o pokračování řízení o dodatečném povolení stavby a pozvání k ústnímu jednání“ ze dne 4. 5. 2021, č. j. 07754/2021/OVDŽP, ve kterém upozornil na doplnění podané žádosti stavebníka. Účastníky řízení poučil, že stavebník požádal o povolení předmětné stavby s tím, že popsal relativně podrobně druh a účel dodatečně povolované stavby, mimo jiné rozměry ploch jednotlivých podlaží a popis jejich tvaru, výšky stavby v různých místech, vzdálenosti od sousedních pozemků či účelové určení jednotlivých místností (včetně terasy). Současně účastníky řízení poučil o možnosti nahlédnout do podkladů rozhodnutí (čehož stěžovatel využil dne 19. 5. 2021) a o skutečnosti, že námitky a popřípadě důkazy mohou uplatnit nejpozději při ústním jednání, které bylo nařízeno na 1. 6. 2021. Stěžovatel uplatnil námitky v řízení o dodatečném povolení stavby podáním ze dne 31. 5. 2021 a při ústním jednání.

[14] Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 27. 7. 2016, č. j. 10 As 199/2015-71, obecně konstatoval, že: „*Zatímco zúžení předmětu žádosti či její zpětvzetí je na základě § 45 odst. 4 správního řádu výlučným právem žadatele, o rozšíření žádosti musí žadatel podle § 41 odst. 8 správního řádu požádat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 As 126/2014-59, bod 18). Správní orgán může podle § 41 odst. 8 věty druhé správního řádu změnu obsahu podání povolit jen v případě, že podateli hrozí vážná újma. Správní orgán musí o takové žádosti formálně rozhodnout, a to usnesením. Pokud žádost o povolení změny obsahu podání pouze neformálně akceptuje, postupuje procesně vadným způsobem*“ (zvýrazněno soudem).

[15] Aplikace § 41 odst. 8 správního řádu tedy předpokládá, že žadatel svým podáním usiluje o změnu žádosti ve smyslu rozšíření jejího obsahu. K takové situaci však v projednávané věci nedošlo. Jak vyplývá z výše provedené rekapitulace, stavebník žádostí ze dne 4. 7. 2019 požádal o dodatečné povolení stavby, kterou prováděl v rozporu s vydaným stavebním povolením ze dne 22. 8. 2011. Stavební úřad toto podání kvalifikoval jako žádost o dodatečné povolení změn stavby v rozsahu, v němž se předložený záměr odchyloval od původního stavebního povolení. Následně vydal dne 16. 6. 2020 dodatečné stavební povolení, kterým povolil odchylky od původního stavebního povolení (specifikované ve výroku). Žalovaný se nicméně s tímto posouzením neztotožnil. Po srovnání původně povolené stavby a zjištěných „změn“ kvalifikoval stavebníkem předložený záměr ve zrušujícím rozhodnutí ze dne 26. 1. 2021 jako jinou (zcela novou) stavbu, nikoliv jako prosté dílčí změny provedené v rozporu s původním stavebním povolením. Zrušující rozhodnutí žalovaného tedy vychází z toho, že stavební úřad nesprávně kvalifikoval povahu posuzovaného záměru, a tudíž nezjistil řádně skutečný stav věci. Uložil mu proto, aby k záměru stavebníka v dalším řízení přistupoval jako k jiné stavbě. To však bez dalšího neznamená, že došlo k obsahové změně žádosti (o dodatečné stavební povolení) na straně stavebníka. Jak totiž vyplývá z obsahu správního spisu, stavebník nadále žádal o dodatečné povolení stále stejné stavby, kterou provedl se zjištěnými odchylkami od původního stavebního povolení (nikoliv od nové projektové dokumentace přiložené k žádosti ze dne 4. 7. 2019). Jediná obsahová změna tak nastala ve vztahu k původní žádosti o stavební povolení, tato však není předmětem řízení o dodatečném povolení stavby. Ve správním řízení tudíž nedošlo ke změně obsahu žádosti stavebníka, ale pouze k odlišné kvalifikaci jejího obsahu (změny stavby vs jiná stavba). Nutno dodat, že žalovaný v tomto ohledu respektoval § 37 odst. 1 větu druhou správního řádu, podle níž se podání posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.

[16] Lze tedy paradoxně přisvědčit stěžovateli, že nynější případ se liší od toho, který byl posuzován v rozsudku č. j. 6 As 206/2021-51. Nikoliv však proto, že by nyní šlo o rozšíření žádosti stavebníka v podstatném rozsahu (namísto dodatečného povolení změny stavby dodatečné povolení celé stavby), nýbrž proto že § 41 odst. 8 správního řádu na posuzovanou věc vůbec nedopadá. Ve věci sp. zn. 6 As 206/2021 došlo změnami ke snížení počtů bytů a ateliérů a v této souvislosti také došlo ke snížení počtu parkovacích stání, byly provedeny drobné dispoziční změny spočívající ve spojení bytů či ateliérů a změně dispozic sklepních kójí, byly odstraněny krajní řady balkónů a zmenšena šířka krajních řad okenních otvorů směrem do vnitrobloku. V nyní posuzované věci ke změnám samotné dodatečně povolované stavby, tak jak byla popsána v žádosti ze dne 4. 7. 2019 a jak byla posléze dodatečně povolována, nedošlo. K tomu lze odkázat na její popis v dodatečném stavebním

pokračování

povolení ze dne 8. 6. 2021: „součástí původní projektové dokumentace zpracované v lednu 2019, tedy i součástí žádosti ze dne 04. 07. 2019, byl vždy objekt jako celek, nikoliv pouze jeho měněné části. V rámci aktualizace projektové dokumentace v březnu 2021 nebyly měněny rozměry stavby, ani její umístění na pozemku. (...) Je tedy zřejmé, že nedošlo k žádnému rozšíření žádosti, ale k pouhému vyjasnění a odstranění jejích vad ve spojení s předloženou projektovou dokumentací. (...) Na charakteru stavby, jejím účelu a parametrech se však nic nezměnilo, jedná se pouze o upřesňující název. (...) V rámci aktualizace projektové dokumentace v březnu 2021 byly doplněny širší souvislosti do výkresové části stavebního řešení stavby, z nichž je patrný vliv na okolní stavby i pozemky a začlenění stavby do území, dále byly doplněny informace o souladu stavby s charakterem území, byla upřesněna protiradonová opatření a bylo předloženo geodetické zaměření stavby. Do jiných částí projektové dokumentace nebyl v rámci aktualizace (revize datované k březnu 2021) zasahováno, nebyly měněny rozměry stavby, ani její umístění na pozemku.“

[17] Stavební úřad se proto nemohl dopustit namítané vady řízení, pokud po vydání zrušujícího rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2021 nepostupoval podle § 41 odst. 8 správního řádu a ani takový postup nevyžadoval.

[18] K argumentaci stěžovatele lze dále poznamenat, že aplikace § 41 odst. 8 správního řádu není zpravidla namístě tehdy, pokud by měl žadatel žádat o povolení změny obsahu své žádosti za situace, kdy jej samotný správní orgán vyzval k takové úpravě jeho žádosti. Takový postup by odporoval logice. To však samozřejmě platí pouze za situace, pokud správní orgán vymezil, jakým způsobem má být žádost upravena a žadatel dané vymezení respektoval (srov. rozsudek č. j. 6 As 206/2021-51). Taková situace přitom v projednávaném případě nastala, když stavební úřad výzvou ze dne 12. 4. 2021, č. j. 06297/2021/OVDŽP vyzval stavebníka k „[u]přesnění žádosti o dodatečné povolení stavby (celá stavba objektu)“ a doložení některých podkladů. Stavebník pak podáním ze dne 26. 4. 2021 doplnil žádost o požadované dokumenty a upřesnil ji tak, že se jedná o dodatečné povolení celé stavby. Zcela tak respektoval výzvu stavebního úřadu. I z tohoto důvodu nebyla v projednávaném případě namístě aplikace § 41 odst. 8 správního řádu.

[19] Nad rámec uvedeného lze toliko obecně k argumentaci stěžovatele rovněž dodat, že nerozhodne-li správní orgán formálně o změně žádosti ve smyslu § 41 odst. 8 správního řádu, a tuto změnu pouze neformálně akceptuje a pokračuje v řízení v intencích požadované změny, postupuje sice procesně vadným způsobem, avšak to ještě nemusí vyvolat nezákonnost jeho rozhodnutí o dané žádosti (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 3 Azs 2/2014-30 či ze dne 27. 7. 2016, č. j. 10 As 199/2015-71). Jak správně připomněl městský soud, účelem citovaného ustanovení je zajistit, aby účastníci řízení zahájeného na žádost (odlišní od žadatele) věděli, co je předmětem tohoto řízení, a mohli v něm účinně hájit svá práva (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2008, č. j. 2 As 27/2008-57 a č. j. 6 As 206/2021-51).

[20] Vzhledem k obsahu spisového materiálu pak musí Nejvyšší správní soud odmítnout, že by v posuzované věci došlo k namítanému zkrácení práv stěžovatele. Stěžovatel byl přípisem ze dne 4. 5. 2021, podrobně informován o tom, jaká stavba je předmětem řízení. Současně byl poučen o možnosti nahlédnout do podkladů rozhodnutí, podat námitky a uplatnit důkazy a byl informován o datu konání ústního jednání. Využil možnosti

nahlédnout do podkladů rozhodnutí, a rovněž uplatnil námitky jak těsně před konáním ústního jednání, tak následně i při něm. Stěžovatel ostatně ani žádné konkrétní zkrácení na právech netvrdil. Jeho konstrukce v replice k vyjádření žalovaného v řízení o kasační stížnosti, v níž dovozuje, že byl zkrácen na svých právech, neboť by v případě řádného postupu nedošlo k dodatečnému povolení z důvodu rozměrů předmětné stavby, nemá žádnou oporu ve spisovém materiálu. Stěžovatel měl k dispozici podklady rozhodnutí, z nichž byly rozměry dodatečně povolované stavby včetně jejího půdorysu a výšky seznatelné. Ostatně proti parametrům stavby (ve srovnání s původní podobou z roku 2011) po celou dobu řízení obsáhle protestoval.

[21] K druhé námitce, v níž stěžovatel dovozuje vadu řízení před správními orgány spočívající v tom, že nebylo zahájeno řízení o odstranění celé stavby, Nejvyšší správní soud uvádí, že podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nejsou přípustné kasační námitky, které se opírají o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Připuštění uplatnění skutkových a právních novot v řízení před Nejvyšším správním soudem by fakticky vedlo k popření kasačního principu, na němž je řízení o tomto mimořádném opravném prostředku vystavěno (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011-89). Uvedenou námitkou se tak nemohl zabývat, neboť je nepřípustná.

[22] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[24] Výrok ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů hodných zvláštního zřetele jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoby zúčastněné na řízení neplnily žádné povinnosti, které by jim soud uložil, přičemž nebyly shledány ani žádné další důvody hodné zvláštního zřetele, které by právo na náhradu nákladů odůvodňovaly. Nejvyšší správní soud dodává, že v jednání stěžovatele neshledal namítaný šikanózní výkon práva. Pokud stavebník realizoval svou stavbu v rozporu s vydaným stavebním povolením, a jeho přímý soused se takový postup snaží zvrátit dostupnými právními prostředky, jedná se o standardní uplatňování práva, byť by byl v okolí dané stavby jediným, komu provedená změna stavby oproti její původní verzi vadí a byl ve svém počínání zcela neúspěšný (což nebyl, viz zrušující rozhodnutí žalovaného).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

7 As 60/2023 - 62

V Brně dne 16. července 2024

Lenka Krupičková
předsedkyně senátu